

Arrest

nr. 241 735 van 30 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 14 september 2019. Op 16 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 mei 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Pawkama, onderdeel van de regio Shahr-e-Kona, gelegen in het district Baghlan-e-Markazi (Baghlani Jadid) van de provincie Baghlan. U ging tot en met het derde leerjaar naar school waarna u moest stoppen omwille van de ziekte van uw vader Ab., en u hem moest bijstaan. U werkte samen met uw vader in een voedingswinkel gelegen bij de bazaar van Shahr-e-Khona. Zeven of acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw broer A.R. psychische problemen, naar aanleiding van een schietincident met de taliban. Na een behandeling voor zijn psychische problemen van anderhalf jaar in Afghanistan, reisde uw vader met uw broer naar Pakistan voor verdere behandeling. Uw familie werd reeds gedurende lange tijd lastiggevallen door de taliban. Zo vroegen zij uw familie om eten en te spioneren voor de overheid alsook om wapens bij u thuis te bewaren. Uw vader besloot de regio te verlaten en jullie verhuisden drie à vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan naar het nabijgelegen dorp Pulchake Chanqul in het zelfde district. De problemen met de taliban duurden echter voort. Twee jaar voor uw vertrek werd uw vader voor een eerste keer ontvoerd door de taliban. Hij werd vervolgens zeven maanden vastgehouden, waarna uw vader werd vrijgelaten. Uw vader werd tijdens zijn gevangenschap mishandeld en raakte gewond. Na zijn vrijlating reisde uw vader vaak naar Pakistan om zich te laten behandelen aan zijn verwondingen. De taliban bleef echter u en uw familie lastig vallen. De taliban brak uw pols en uw zusje werd geslagen door de taliban. Twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader opnieuw ontvoerd door de taliban. Hij is sindsdien spoorloos. De neef van uw vader, Ah., werd eveneens tweemaal ontvoerd door de taliban. Ah. werd bij zijn eerste ontvoering een jaar vastgehouden en dan vrijgelaten. Zes of zeven maanden later werd hij opnieuw meegenomen en vervolgens gedood door de taliban. Twee weken na de ontvoering van uw vader, twee of drie maanden voor de ramadan in 1398 (februari – april 2019), verliet u Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Oostenrijk en Duitsland naar België. U arriveerde hier op 14 september 2019 en diende twee dagen later, op 16 september 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van de identificatiepagina van het Afghaanse paspoort van uw vader en uw moeder, een kopie van uw taskara alsook kopieën van de taskara's van uw vader, uw moeder, uw paternale oom, uw neef, de neef van uw vader, uw zus, uw broers en van drie getuigen van de moord op Ah., vijf fotoprints aangaande de neef van uw vader en zijn overlijden, drie fotoprints van u tijdens een uitstap in Afghanistan, een verklaring van de Afghaanse politie, een verklaring van de taliban en medische documenten aangaande uw broer zijn behandeling in Pakistan. U maakte op 24 maart 2020 uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud over. Het CGVS ontving op 3 april 2020 eveneens de volgende originele documenten, overgemaakt door uw advocaat: medische documenten van uw broer, een verklaring van de Afghaanse politie alsook een dreigbrief van de taliban. U legde hiervan reeds kopieën neer tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tot slot maakte uw advocaat op 13 mei 2020 per email drie videobestanden over betreffende de begrafenis van Ah., de neef van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe

gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 3 oktober 2019, stelt dat u op datum van 27 september 2019 ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 20.6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u bij aankomst in België in september 2019 16.9 jaar oud zou geweest zijn zoals u verklaart, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts verklaart u dat uw broer A.R., naar aanleiding van een schietincident met de taliban, psychische problemen ervaart (CGVS, p.19). U verklaart hierbij dat hij na anderhalf jaar behandeld te zijn in Afghanistan, samen met uw vader naar Pakistan reisde voor verdere behandeling (CGVS, p.6-7). Het CGVS merkt echter op dat uw verklaringen omtrent de omstandigheden die geleid hebben tot uw broers problemen opvallend vaag blijven. Wanneer u hierover bevraagd wordt stelt u immers eerst dat hij het trauma heeft opgelopen door het horen van veel explosies en schoten en linkt u deze aan de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p.6). Uw latere verklaringen dat er rond uw broer zijn voeten geschoten werd, zijn eveneens zeer oppervlakkig van aard en maakt u op geen enkel moment duidelijk wie er verantwoordelijk was voor dit incident noch linkt u de problemen van uw broer direct aan de taliban (CGVS, p.19). Wanneer u specifiek bevraagd wordt of uw ingeroepen asielmotieven verband houden met de problemen van uw broer met de taliban antwoordt u bevestigend, maar bent u geenszins in staat te duiden op welke manier. U verklaart immers enkel dat u de oudste thuis was, dat uw broer op een bepaald moment de oudste werd en dat u nog een broer heeft, maar maakt op geen enkele wijze duidelijk hoe de omstandigheden van de problemen van uw broer A.R. aan de uwe gelinkt zijn (CGVS, p.7). Gezien u er geenszins in slaagt het schietincident tussen uw broer en de taliban concreet toe te lichten, maakt u evenmin uw ingeroepen problemen met de taliban die verbonden zouden zijn aan wat uw broer overkwam aannemelijk.

De ernst van uw broers problemen wordt daarbovenop ernstig gerelativeerd door de volgende vaststelling. Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen van uw broer reeds zeven of acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen en dat uw broer heden nog altijd in uw dorp in Afghanistan verblijft (CGVS, p.6, 10-11). Het is echter niet aannemelijk dat, indien uw broer daadwerkelijk gevisieerd zou worden door de taliban, de taliban uw broer gedurende acht jaar ongemoeid zou laten en uw broer heden zonder noemenswaardige problemen in uw dorp kan verblijven. Daarbij merkt het CGVS op dat de vaststelling dat uw vader en uw broer zich vrij genoeg voelden om heen en weer te reizen tussen Afghanistan en Pakistan de problemen van uw broer met de taliban op ernstige wijze relativeert. U maakt evenmin melding van enige incidenten op hun reisweg naar Pakistan en terug. De door u neergelegde medische documenten betreffende uw broers behandeling in Pakistan kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin op positieve wijze ombuigen (zie map documenten – document 19). Ten aanzien van deze medische documenten, zijnde een vijftal voorschriften van een psychiater, dient te worden opgemerkt dat deze op geen enkele wijze de problemen van uw broer staven noch de omstandigheden beschrijven waarin deze zijn ontstaan. Daar het CGVS niet betwist dat uw broer op enig moment een behandeling in Pakistan heeft ondergaan, zijn deze loutere voorschriften op geen enkele wijze in staat de problemen van uw broer noch uw ingeroepen asielmotieven te staven. Uw verklaringen blijven derhalve dan ook slechts een blote bewering.

U vervolgt uw relaas met te stellen dat vijf à zes jaren na de problemen van uw broer en twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vader Ab. voor de eerste keer ontvoerd werd door de taliban daar hij beschuldigd werd van spionage en eveneens weigerde samen te werken met de taliban (CGVS, p.10, 20). Uw vader werd vervolgens na zes of zeven maanden vrijgelaten (CGVS, p.21). Wanneer u

bevraagd wordt over de vrijlating van uw vader blijkt uw kennis echter zeer oppervlakkig en algemeen van aard te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de proef wordt gesteld. U verklaart enkel dat uw vader werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij een eenvoudig leven zou leiden en geen informatie meer zou doorgeven aan de overheid (CGVS, p.21). Deze verklaring houdt geen steek. Indien uw vader daadwerkelijk verdacht werd van spionage en hiervoor een zestal maanden werd vastgehouden door de taliban, is het geenszins aannemelijk dat uw vader werd vrijgelaten door simpelweg te beloven dat hij dit niet meer zou doen. U bent evenmin in staat op gedegen wijze coherente en omstandige verklaringen af te leggen over deze, door de taliban, gestelde voorwaarden. Gevraagd naar de verwachtingen van de taliban ten aanzien van uw vader na zijn vrijlating, stelt u dat allemaal niet te weten, en herhaalt u uw eerdere verklaring dat uw vader een eenvoudig leven moest leiden (CGVS, p.22). U tracht uw ontoereikende kennis hieromtrent te vergoelijken met de verklaring dat uw vader daar nooit iets over heeft verteld, wat opmerkelijk is daar u op een eerder moment in uw persoonlijk onderhoud liet uitschijnen dat uw vader weldegelijk verteld heeft over zijn ontvoering en de taliban (CGVS, p.20, 22). Het is niet geloofwaardig dat uw vader u zou vertellen over zijn belagers, maar geen enkele verdere informatie zou verschaffen over de voorwaarden van zijn vrijlating. De vaststelling dat u niet in staat bent om op coherente en omstandige wijze verklaringen af te leggen over uw vader zijn eerste ontvoering ondermijnt de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielrelaas op ernstige wijze.

Tevens verklaart u dat uw vader een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw ontvoerd werd door de taliban, en dat hij sindsdien spoorloos is (CGVS, p.20). Wederom blijkt dat wanneer u bevraagd wordt over de omstandigheden van deze tweede ontvoering, u niet in staat bent om op omstandige wijze hierover verklaringen af te leggen. Nochtans werd uw vader volgens uw verklaringen thuis ontvoerd door de taliban. Bevraagd over de ontvoerders van uw vader, beperken uw verklaringen zich tot de veralgemening dat het 'de taliban' waren, maar geeft u niet de minste concrete informatie over hen. U bent daarbij zelfs niet in staat om te verklaren of het dezelfde talibs betreffen die uw vader een eerste keer ontvoerden (CGVS, p.25). Uw gebrek aan concrete kennis over de belagers van uw vader ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielrelaas verder. Er mag immers van u verwacht worden dat u aangaande een centraal en cruciaal element in uw asielrelaas beter op de hoogte zou zijn, en dat u zich hieromtrent beter zou informeren, temeer dit de kern van uw asielmotieven betreft.

Daarnaast verklaart u dat de paternale neef van uw vader, Ah., tweemaal ontvoerd werd door de taliban en tijdens de tweede ontvoering werd gedood (CGVS, p.26). Omdat deze man familie is van uw vader, verdacht de taliban er hem eveneens van een spion van de overheid te zijn. Ook aangaande dit element in uw asielrelaas blijkt uw kennis zeer beperkt en bent u niet in staat het CGVS van basale informatie te voorzien over de belagers van uw oom. Uw verklaringen blijven zeer algemeen en onspecifiek van aard, daar u slechts verklaart dat hij twee keer is meegenomen en dat hij de tweede keer gedood is zonder verdere toelichting (CGVS, p.26). Uw eerdere verklaringen zijn eveneens beperkt daar u simpelweg stelt dat "hij was meegenomen en daar is hij neergeschoten" (CGVS, p.18). U blijkt evenmin op de hoogte te zijn van de personen verantwoordelijk voor de dood van Ah.. Gevraagd hiernaar blijft u het CGVS een antwoord schuldig en verklaart u 'dat weet ik niet' (CGVS, p.26). Uw ontoereikende kennis over de belagers van uw oom en de omstandigheden van zijn overlijden ondermijnt de geloofwaardigheid aangaande dit element op ernstige wijze. Ter staving van zijn overlijden legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS drie foto's neer van Ah. en zijn verwondingen (zie map documenten – document 2 & 12). U maakt na het persoonlijk onderhoud eveneens enkele video-opnames aangaande de begrafenisceremonie van Ah. over. Hoewel de foto's een overleden persoon, alsook een aantal verwondingen afbeelden en de filmbeelden een begrafenisceremonie tonen, kunnen deze beelden geenszins uw asielverklaringen bevestigen. Er kan niet worden vastgesteld dat de man op de foto's en de videobeelden daadwerkelijk een paternale neef van uw vader zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat de man afgebeeld op de foto's en in de video's bij een gerichte aanslag op zijn persoon door de taliban om het leven kwam. De foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Evenmin staven de videobeelden met de begrafenisplechtigheid bovenstaande. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij de neef van uw vader is op bepaalde foto's staat en is omgekomen, volstaat dan ook niet om uw asielrelaas te bewijzen.

Ten aanzien van uw ingeroepen persoonlijke moeilijkheden met de taliban, dient aangestipt te worden dat ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. U verklaart vooreerst dat er gedurende de twee jaren tussen uw vaders ontvoeringen in geen incidenten gebeurden, maar dat ze (de taliban) uw pols hebben gebroken na uw vader zijn vrijlating en dat u voortdurend werd lastig gevallen (CGVS, p.23). Uw verklaringen aangaande deze meerdere interacties met de taliban blijven echter zeer oppervlakkig en algemeen van aard. Wanneer u hierover bevraagd wordt geeft u immers niet de minste concrete informatie over de keren dat u werd lastiggevalen door de

taliban. U weet immers niet hoe vaak u bent lastig gevallen door de taliban, en verklaart slechts "ontelbare keren, ik weet het niet, vaak. Overal waar ze mij tegenkwamen sloegen ze mij wel" (CGVS, p.23). Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over en overtuigen dan ook niet. Tevens merkt het CGVS op dat u aangaande het incident met uw pols geen enkel (medisch) document voorlegt. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Uw verklaring blijft dan ook een blote bewering. Uw vrees jegens de taliban wordt verder ernstig gerelativeerd door het gedrag dat u in de laatste twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan stelde. U verklaart immers dat u in de tweede week na de ontvoering van uw vader drie dagen bent gaan werken en dat u daar tot aan uw vertrek gewerkt heeft (CGVS, p.17, 25). Indien de dreiging uitgaande van de taliban van een dusdanige ernstige aard is dat u enkele dagen na de ontvoering van uw vader Afghanistan diende te ontvluchten, is de vaststelling dat u het veilig genoeg achtte om zich te verplaatsen om te gaan werken en uw dagdagelijkse leven voor te zetten in het openbaar tot uw vertrek niet in overeenstemming te brengen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging jegens de taliban dient te koesteren.

Tot slot merkt het CGVS het volgende op ten aanzien van de overige door u neergelegde documenten. U legt ter staving van uw nationaliteit en identiteit, alsook als bewijs van uw familiebanden, kopieën voor van uw taskara en van de taskara's van uw familieleden. Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, bevestigen zij geenszins uw ingeroepen asielmotieven. Uw identiteit, nationaliteit en uw verklaarde familiebanden staan bovendien niet ter discussie. Ter staving van uw asielrelaas legt u een verklaring van de politie voor, alsook een dreigbrief van de taliban. U legt ook een kopie neer van de taskara van enkele getuigen van de moord op de neef van uw vader. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie administratief dossier 'Landeninformatie – bron 1') blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) zijn te verkrijgen. De door u neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg niet in positieve zin ombuigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) die u aan het CGVS overmaakte op 24 maart 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Uw eerste drie opmerkingen bevatten immers slechts correcties aangaande de schrijfwijze van enkele termen, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten. Uw opmerking aangaande het jaartal op het de brief van de taliban blijkt na een officiële vertaling van het document correct, en werd weerhouden (zie map documenten – document 6). Desalniettemin heeft deze correctie geen significante invloed op de bewijswaarde van dit document ter staving van uw verzoek, zoals boven rees werd uiteengezet. Uw vijfde en laatste opmerking aangaande de periode van de problemen van uw broer werden reeds meegenomen in de beoordeling van uw verzoek (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een bijkomende nota neer. Deze nota bevat de volgende documenten: een schrijven van Hayat Abad Medical complex Peshawar medical ward A van 11 oktober 2017, een brief van 8 juli 2020 van de Police Department van Baghlan Provincie en een attest van 22 december 2018 van de Baghlan Public Health Hospital Afghanistan.

2.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij voert aan dat zij wordt bedreigd door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat de taliban aan haar familie gevraagd heeft om hen eten te geven, voor hen te spioneren en wapens bij hun thuis te bewaren. De verzoekende partij verklaart dat ze daarom drie à vier jaar voor haar vertrek uit Afghanistan verhuisd zijn naar een nabijgelegen dorp in hetzelfde district. De verzoekende partij verklaart dat de problemen met de taliban bleven aanhouden. Twee jaar voor haar vlucht heeft de taliban haar vader ontvoerd. Gedurende zeven maanden hebben ze hem vastgehouden en mishandeld, doch hebben ze hem vrijgelaten. De verzoekende partij stelt dat haar vader dan naar Pakistan vertrokken is om zijn verwondingen te laten verzorgen. De taliban bleef echter de familie van verzoekende partij lastig vallen. Ze hebben de pols van de verzoekende partij gebroken en haar zus geslagen. De verzoekende partij verklaart vervolgens dat twee weken voor haar vlucht uit Afghanistan haar vader opnieuw ontvoerd werd door de taliban. Hij is sindsdien spoorloos. De verzoekende partij haalt ook aan dat de neef van haar vader eveneens tweemaal door de taliban ontvoerd werd. Bij zijn tweede ontvoering werd deze neef door de taliban gedood.

In de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt aangetast doordat zij zich ten onrechte als minderjarige voordeed; (ii) de verzoekende partij slechts vage verklaringen kan afleggen over het schietincident dat tot de psychische problemen van haar broer zou hebben geleid temeer daar haar broer en haar vader gedurende acht jaar probleemloos tussen Afghanistan en Pakistan reisden voor de behandeling van deze psychische problemen, terwijl uit de voorgelegde medische documenten betreffende haar broer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts kan blijken dat haar broer werd behandeld door een psychiater doch de door de verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven worden er niet in vermeld; (iii) de verzoekende partij over de ontvoering van haar vader eveneens slechts vage verklaringen kan afleggen zonder dat zij gedetailleerde informatie kan verschaffen over de belagers van haar vader; (iv) de verzoekende partij ook over de ontvoering en de dood van de neef van haar vader niet verder komt dan algemene en vage verklaringen, terwijl de door haar voorgelegde foto's en videobeelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts afbeeldingen bevatten van een man van wie zij beweert dat het de neef van haar vader is doch zonder dat hieruit de omstandigheden van het overlijden van de betrokken man kunnen blijken; (v) de

verklaringen van de verzoekende partij over de problemen die zij persoonlijk met de taliban stelt te hebben ondervonden eveneens vaag en gebrekkig zijn temeer daar zij in de tweede week na de ontvoering van haar vader weer gewoon ging werken; en (vi) de overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

De Raad stelt vast dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming reeds meerderjarig was. Uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt immers dat de verzoekende partij *“op datum van 27-09-2019 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is”*. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing van de Dienst Voogdij geen beroep aangetekend bij de Raad van State. Ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de leeftijd van de verzoekende partij dan ook vast.

Inzake de psychische problemen die de broer van de verzoekende partij zou hebben overgehouden aan een schietincident, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar vader en haar broer gedurende acht jaar probleemloos tussen Afghanistan en Pakistan heen en weer reisden en dat haar broer heden nog steeds in Afghanistan verblijft. Het *post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen van de bewering dat het heen en weer reizen naar Pakistan niet evident is, volstaat geenszins om alsnog aan te tonen dat deze reizen in het licht van de aangehaalde vervolgingsfeiten problematisch zouden zijn geweest. Op welke wijze deze reizen de kwetsbaarheid van haar familie zouden aantonen, wordt door de verzoekende partij niet verduidelijkt. Bovendien verklaarde de verzoekende partij tevens dat haar familie nog steeds in de ouderlijke woning in Pulchake Chanqul verblijft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 11). Aldus dient besloten dat uit dit schietincident geen vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij blijkt. Dit klemt des te meer daar de aangehaalde feiten die de broer van de verzoekende partij overkwamen slechts eenmalig waren en, zoals hierna blijkt, geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de vader van de verzoekende partij (zie *infra*).

De medische documenten betreffende de behandeling van de broer van de verzoekende partij in Pakistan (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 19) betreffen slechts enkele psychiatrische voorschriften, doch bevatten geen elementen waaruit zou kunnen blijken op welke wijze de psychische problemen van de broer van de verzoekende partij zouden zijn ontstaan en evenmin enig ander element dat alsnog een nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij zou kunnen staven.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij over de ontvoeringen van haar vader eveneens slechts vage verklaringen kan afleggen zonder dat zij gedetailleerde informatie kan verschaffen over de belagers van haar vader:

“U vervolgt uw relaas met te stellen dat vijf à zes jaren na de problemen van uw broer en twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vader Ab. voor de eerste keer ontvoerd werd door de taliban daar hij beschuldigd werd van spionage en eveneens weigerde samen te werken met de taliban (CGVS, p.10, 20). Uw vader werd vervolgens na zes of zeven maanden vrijgelaten (CGVS, p.21). Wanneer u bevraagd wordt over de vrijlating van uw vader blijkt uw kennis echter zeer oppervlakkig en algemeen van aard te zijn, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de proef wordt gesteld. U verklaart enkel dat uw vader werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij een eenvoudig leven zou leiden en geen informatie meer zou doorgeven aan de overheid (CGVS, p.21). Deze verklaring houdt geen steek. Indien uw vader daadwerkelijk verdacht werd van spionage en hiervoor een zestal maanden werd vastgehouden door de taliban, is het geenszins aannemelijk dat uw vader werd vrijgelaten door simpelweg te beloven dat hij dit niet meer zou doen. U bent evenmin in staat op gedegen wijze coherente en omstandige verklaringen af te leggen over deze, door de taliban, gestelde voorwaarden. Gevraagd naar de verwachtingen van de taliban ten aanzien van uw vader na zijn vrijlating, stelt u dat allemaal niet te weten, en herhaalt u uw eerdere verklaring dat uw vader een eenvoudig leven moest leiden (CGVS, p.22). U tracht uw ontoereikende kennis hieromtrent te vergoelijken met de verklaring dat

uw vader daar nooit iets over heeft verteld, wat opmerkelijk is daar u op een eerder moment in uw persoonlijk onderhoud liet uitschijnen dat uw vader weldegelijk verteld heeft over zijn ontvoering en de taliban (CGVS, p.20, 22). Het is niet geloofwaardig dat uw vader u zou vertellen over zijn belagers, maar geen enkele verdere informatie zou verschaffen over de voorwaarden van zijn vrijlating. De vaststelling dat u niet in staat bent om op coherente en omstandige wijze verklaringen af te leggen over uw vader zijn eerste ontvoering ondermijnt de geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielrelaas op ernstige wijze.

Tevens verklaart u dat uw vader een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan opnieuw ontvoerd werd door de taliban, en dat hij sindsdien spoorloos is (CGVS, p.20). Wederom blijkt dat wanneer u bevraagd wordt over de omstandigheden van deze tweede ontvoering, u niet in staat bent om op omstandige wijze hierover verklaringen af te leggen. Nochtans werd uw vader volgens uw verklaringen thuis ontvoerd door de taliban. Bevraagd over de ontvoerders van uw vader, beperken uw verklaringen zich tot de veralgemening dat het 'de taliban' waren, maar geeft u niet de minste concrete informatie over hen. U bent daarbij zelfs niet in staat om te verklaren of het dezelfde talibs betreffen die uw vader een eerste keer ontvoerden (CGVS, p.25). Uw gebrek aan concrete kennis over de belagers van uw vader ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid aangaande dit element in uw asielrelaas verder. Er mag immers van u verwacht worden dat u aangaande een centraal en cruciaal element in uw asielrelaas beter op de hoogte zou zijn, en dat u zich hieromtrent beter zou informeren, temeer dit de kern van uw asielmotieven betreft"

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar relaas gedetailleerd is en elementen bevat "die geenszins oppervlakkig van aard zijn". Dat zij geen verdere informatie kan geven over de ontvoerders van haar vader, kan haar volgens haar geenszins kwalijk worden genomen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan het volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Uit deze motieven blijkt immers dat de verzoekende partij geenszins gedetailleerde verklaringen kon afleggen over de ontvoeringen van haar vader. Integendeel, haar verklaringen zijn vaag, niet-doorleefd en bijgevolg ongeloofwaardig. Er dient op gewezen dat de verzoekende partij onder meer in het licht van de ontvoeringen van haar vader heden meent nood te hebben aan internationale bescherming, zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich terdege tracht te informeren over de precieze omstandigheden van deze ontvoeringen van haar vader. Zoals op uitgebreide en pertinente wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing blijkt zulks *in casu* allerm minst het geval. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de brief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 6), stelt de Raad vast dat dergelijke brief door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer kan worden opgesteld. Bovendien betreft deze brief de vader van de verzoekende partij en wordt er enkel gesteld dat haar vader een 'normaal leven' zal leiden na zijn vrijlating, een element dat hoger reeds ongeloofwaardig werd bevonden. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift aanvoert als volgt: "*De verwerende partij heeft de plicht om de documenten grondig te onderzoeken en vervolgens concrete motieven opnemen in de beslissing indien de authenticiteit ervan in vraag wordt gesteld*", dient erop gewezen dat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* wordt door de Raad omwille van voorgaande redenen geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de voormelde brief van de taliban.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij ook over de ontvoering en de dood van de neef van haar vader niet verder komt dan algemene en vage verklaringen, terwijl de door haar voorgelegde foto's en videobeelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts afbeeldingen bevatten van een man van wie zij beweert dat het de neef

van haar vader is doch zonder dat hieruit de omstandigheden van het overlijden van de betrokken man kunnen blijken:

“Daarnaast verklaart u dat de paternale neef van uw vader, Ah., tweemaal ontvoerd werd door de taliban en tijdens de tweede ontvoering werd gedood (CGVS, p.26). Omdat deze man familie is van uw vader, verdacht de taliban er hem eveneens van een spion van de overheid te zijn. Ook aangaande dit element in uw asielrelaas blijkt uw kennis zeer beperkt en bent u niet in staat het CGVS van basale informatie te voorzien over de belagers van uw oom. Uw verklaringen blijven zeer algemeen en onspecifiek van aard, daar u slechts verklaart dat hij twee keer is meegenomen en dat hij de tweede keer gedood is zonder verdere toelichting (CGVS, p.26). Uw eerdere verklaringen zijn eveneens beperkt daar u simpelweg stelt dat “hij was meegenomen en daar is hij neergeschoten” (CGVS, p.18). U blijkt evenmin op de hoogte te zijn van de personen verantwoordelijk voor de dood van Ah.. Gevraagd hiernaar blijft u het CGVS een antwoord schuldig en verklaart u ‘dat weet ik niet’ (CGVS, p.26). Uw ontoereikende kennis over de belagers van uw oom en de omstandigheden van zijn overlijden ondermijnt de geloofwaardigheid aangaande dit element op ernstige wijze. Ter staving van zijn overlijden legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS drie foto’s neer van Ah. en zijn verwondingen (zie map documenten – document 2 & 12). U maakt na het persoonlijk onderhoud eveneens enkele video-opnames aangaande de begrafenisceremonie van Ah. over. Hoewel de foto’s een overleden persoon, alsook een aantal verwondingen afbeelden en de filmbeelden een begrafenisceremonie tonen, kunnen deze beelden geenszins uw asielverklaringen bevestigen. Er kan niet worden vastgesteld dat de man op de foto’s en de videobeelden daadwerkelijk een paternale neef van uw vader zou zijn. Bovendien blijkt nergens dat de man afgebeeld op de foto’s en in de video’s bij een gerichte aanslag op zijn persoon door de taliban om het leven kwam. De foto’s geven slechts een bepaald beeld weer, maar niets meer dan dat en zeggen niets over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Evenmin staven de videobeelden met de begrafenisplechtigheid bovenstaande. Het gegeven dat de man van wie u beweert dat hij de neef van uw vader is op bepaalde foto’s staat en is omgekomen, volstaat dan ook niet om uw asielrelaas te bewijzen.”

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij dienaangaande er enkel op dat zij ter staving van het overlijden van de neef van haar vader drie foto’s heeft overgemaakt alsook enkele video-opnamen van diens begrafenisceremonie. Hiermee werpt zij echter geenszins een ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De brief van de politie (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 16) bevestigt louter de dood van de neef van de vader van de verzoekende partij. Hoger werd reeds gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten naar aanleiding van de hoge graad van corruptie in Afghanistan (zie *supra*). Dit klemmt des te meer daar het betreffende document ongedateerd is, terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat de Afghaanse politie de door haar uitgegeven documenten op precieze wijze dateert. Deze brief is dan ook allerm minst van aard alsnog aan te tonen dat het overlijden van de neef van de vader van de verzoekende partij is gelinkt aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van de verzoekende partij over de problemen die zij persoonlijk met de taliban stelt te hebben ondervonden eveneens vaag en gebrekkig zijn temeer daar zij in de tweede week na de ontvoering van haar vader weer gewoon ging werken:

“Ten aanzien van uw ingeroepen persoonlijke moeilijkheden met de taliban, dient aangestipt te worden dat ook deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. U verklaart vooreerst dat er gedurende de twee jaren tussen uw vaders ontvoeringen in geen incidenten gebeurden, maar dat ze (de taliban) uw pols hebben gebroken na uw vader zijn vrijlating en dat u voortdurend werd lastig gevallen (CGVS, p.23). Uw verklaringen aangaande deze meerdere interacties met de taliban blijven echter zeer oppervlakkig en algemeen van aard. Wanneer u hierover bevraagd wordt geeft u immers niet de minste concrete informatie over de keren dat u werd lastiggevallen door de taliban. U weet immers niet hoe vaak u bent lastig gevallen door de taliban, en verklaart slechts “ontelbare keren, ik weet het niet, vaak. Overal waar ze mij tegenkwamen sloegen ze mij wel” (CGVS, p.23). Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over en overtuigen dan ook niet. Tevens merkt het CGVS op dat u aangaande het incident met uw pols geen enkel (medisch) document voorlegt. Het CGVS is derhalve niet in staat dit na te gaan. Uw verklaring blijft dan ook een blote bewering. Uw vrees jegens de taliban wordt verder ernstig gerelativeerd door het gedrag dat u in de laatste twee weken voor

uw vertrek uit Afghanistan stelde. U verklaart immers dat u in de tweede week na de ontvoering van uw vader drie dagen bent gaan werken en dat u daar tot aan uw vertrek gewerkt heeft (CGVS, p.17, 25). Indien de dreiging uitgaande van de taliban van een dusdanige ernstige aard is dat u enkele dagen na de ontvoering van uw vader Afghanistan diende te ontvluchten, is de vaststelling dat u het veilig genoeg achtte om zich te verplaatsen om te gaan werken en uw dagdagelijkse leven voor te zetten in het openbaar tot uw vertrek niet in overeenstemming te brengen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging jegens de taliban dient te koesteren."

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij zelf werd mishandeld en dat haar zusje werd geslagen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen die zij persoonlijk met de taliban zou hebben gekend. Zij verklaart weliswaar dat zij voortdurend werd lastiggevallen door de taliban en dat ook haar zusje werd lastiggevallen, doch zij kan niet duiden hoe vaak zij werden lastiggevallen en verschaft geenszins gedetailleerde informatie over de wijze waarop zij werden lastiggevallen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Dergelijke vage, niet-doorleefde verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten. Daarenboven werd de ontvoering van haar vader hoger reeds ongeloofwaardig bevonden. Dit klemmt des te meer daar zij na de beweerde ontvoering van haar vader opnieuw ging werken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en 25), terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen teneinde zich tegen verdere bedreigingen vanwege de taliban te beschermen. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in alsnog *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk door de taliban werd geïsoleerd.

De overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten zijn niet van aard de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten te staven. De voorgelegde identiteitsdocumenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stukken 1, 5, 7-11, 14-15 en 17-18) staven slechts de identiteit van de betrokken personen (behoudens wat betreft de leeftijd van de verzoekende partij zelf (zie *supra*)), hetgeen op zich niet wordt betwist. Deze documenten bevatten verder echter geen enkel element betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Betreffende de voorgelegde foto's en videobeelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stukken 2-4 en 12-13), dient erop gewezen dat aan dergelijke stukken wegens de manipuleerbaarheid naar plaats, tijd en omstandigheden van wat wordt afgebeeld, geen bewijswaarde kan worden toegekend. In zoverre geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij dat de afgebeelde personen daadwerkelijk de door haar genoemde personen zijn, bevatten deze stukken evenmin elementen die de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven. Het verzendingsbewijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 20) toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een bijkomende nota neer. Deze nota bevat de volgende documenten: een schrijven van Hayat Abad Medical complex Peshawar medical ward A van 11 oktober 2017, een brief van 8 juli 2020 van de Police Department van Baghlan Provincie en een attest van 22 december 2018 van de Baghlan Public Health Hospital Afghanistan.

Hoger werd reeds gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten naar aanleiding van de hoge graad van corruptie in Afghanistan (zie *supra*). Aan de brief van Hayat Abad Medical complex Peshawar medical ward A kan geen bewijswaarde toegekend worden omdat de brief aangeeft dat A.H. gedurende zestien dagen behandeld werd en op 27 oktober 2017 uit het ziekenhuis werd ontslagen terwijl deze brief reeds op 11 oktober 2017 opgesteld werd. Deze brief werd geruime tijd voor het ontslag van A.H. uit het ziekenhuis opgesteld waardoor het een vervalst document lijkt. Daarenboven wordt in dit attest vermeld dat A.H. bewusteloos was, terwijl de verzoekende partij dit zelf nooit verklaard heeft. Het feit dat in het attest van 22 december 2018 vermeld wordt dat de verzoekende partij in een kritieke toestand was toen zij naar het ziekenhuis gebracht werd ten gevolge van de breuk van haar pols veroorzaakt door de taliban doet afbreuk aan de bewijswaarde van dit document doordat de verzoekende partij nooit tijdens het gehoor verklaard heeft dat zij zich in een kritieke toestand bevond. Ook aan de brief van 8 juli 2020 opgesteld door de politie kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze brief niet in overeenstemming is met de verklaringen van de verzoekende partij. Immers wordt in deze brief ook aangegeven dat de broer van de verzoekende partij door de taliban gefolterd werd, terwijl de verzoekende partij zelf geen melding gemaakt heeft van foltering. De verzoekende partij heeft verklaard dat het trauma van haar het gevolg was van explosies en schoten (gehoorverslag 6 maart 2020, p. 6).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Mede gelet op het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) die u aan het CGVS overmaakte op 24 maart 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Uw eerste drie opmerkingen bevatten immers slechts correcties aangaande de schrijfwijze van enkele termen, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten. Uw opmerking aangaande het jaartal op het de brief van de taliban blijkt na een officiële vertaling van het document correct, en werd weerhouden (zie map documenten – document 6). Desalniettemin heeft deze correctie geen significante invloed op de bewijswaarde van dit document ter staving van uw verzoek, zoals boven rees werd uiteengezet. Uw vijfde en laatste opmerking aangaande de periode van de problemen van uw broer werden reeds meegenomen in de beoordeling van uw verzoek (zie supra).”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met de pandemie die er momenteel heerst in de hele wereld.”*, dient vastgesteld dat zij nalaat *in concreto* te verduidelijken op welke wijze de huidige Covid-19-pandemie in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zou uitmaken. Voor zover nodig, benadrukt de Raad dat de Covid-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij dat zij de oudste zoon is, dat zij in Afghanistan gebleven zou zijn indien ze kon, dat zij de hoop van de familie is om iets te bereiken en alhier werkt. In dit verband wijst de Raad erop dat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming de subjectieve vrees van de verzoekende partij geobjectiveerd moet worden. De bewering van de verzoekende partij dat zij, als haar vrees niet gegrond of oprecht zou zijn, zij toch nooit Afghanistan zou verlaten hebben, is geen bewijs voor de aanwezigheid en gegrondheid van de beweerde vrees daar andere vertrekmotieven eveneens denkbaar zijn. Het loutere vertrek op zich is geen bewijs van een vluchtmotief. Voorts zijn moeilijke financiële omstandigheden zuiver persoonlijke en economische redenen die geen toekenning van internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.5.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.5.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Pakwama, gelegen in het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid van de provincie Baghlan, dient de situatie in het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Baghlan indeelt als volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*

In andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld

worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn.

De informatie aangehaald in onderhavig verzoekschrift is niet van aard op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse een ander licht te werpen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing). Dat de taliban aanwezig is in de provincie Baghlan, wordt wel degelijk in rekening gebracht. Doch zowel uit de informatie die door de commissaris-generaal wordt aangebracht als uit de informatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat het geweld in de provincie Baghlan voornamelijk doelgericht van aard is. In zoverre de verzoekende partij meer recente informatie bijbrengt, blijkt hieruit bovendien niet dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie Baghlan in vergelijking met de totale bevolking recent sterk is toegenomen dermate dat er heden sprake zou zijn van een situatie waarin een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Er dient dan ook te worden besloten dat het besluit in de EASO Guidance Note dat willekeurig geweld in de provincie Baghlan niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen, heden nog steeds correct en actueel is.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid gelegen in de provincie Baghlan dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO wijst er in de Guidance Note op dat UNOCHA het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid in de tweede hoogste categorie plaatst wat betreft de ernst van het conflict in 2018 (p. 91). Uit het EASO rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 blijkt dat het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid weliswaar wordt gekenmerkt door een hogere graad van veiligheidsincidenten dan andere districten van de provincie Baghlan, doch tevens blijkt dat het geweld dat daarbij voorkomt doorgaans doelgericht van aard is. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid in de provincie Baghlan een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid, gelegen in de provincie Baghlan wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Betreffende deze persoonlijke omstandigheden, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan als volgt: *“Verzoeker is van oordeel dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt, zeker wanneer er rekening wordt gehouden met zijn profiel”*. De verzoekende partij laat echter geheel na in concreto te duiden welk(e) element(en) van haar profiel zouden maken dat zij ingeval van terugkeer naar haar regio van herkomst een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de provincie Baghlan. Er dient bovendien op gewezen dat elementen die reeds aan bod kwam bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen verhogen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in het

administratief dossier en de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Baghlan-e-Markazi/Baghlani Jadid een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban, is de verwijzing naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig.

2.2.9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het gelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, laat zij na te duiden op welke wijze zij voormelde rechtsregels geschonden acht. Aldus zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking

komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS